



JA HI TORNEM A SER



Catalunya demanà a Madrid quelcom més de lo que significa la Mancomunitat; demanà una descentralització administrativa, o millor dit, una independència econòmica, acompanyada del reconeixement d'algunes de les demandes nacionalistes, sense que en res significuessin una separació d'Espanya i per lo tant no tenien cap relació amb aixó de la desintegració del Estat espanyol, com han volgut demostrar aquells que en tota petició catalana hi veuen el fantasma del separatisme.

Doncs bé; aquest fet senzill i tan natural dintre la marxa política d'un poble, ha fet que a Espanya el Govern el considerés tan o més perillós que'l famós bolsheviqisme, i ha pres les més exagerades i rigoroses mides amb el fi d'assegurar l'ordre, resultant ser el mateix Govern el verdader element pertorbador d'aquest ordre del que se'n considera tan gelós guardià.

Amb aquest motiu la ciutat comtal, la xamosa i riallera Barcelona, ha vist passar per llurs carrers a les multituds tumultuoses omplint l'ambient ciutadà d'aires de revolta; els cossacs espanyols han llençat sos cavalls sobre les multituds turbulentes i la sang ignoscenta ha escrit un nom més en la llarga llista que marca els procediments pacificadors (?) d'innombrables governs centralistes.

Aquesta és en síntesis la situació actual de Catalunya, i aquesta serà mentre no s'obtinguin llurs peticions.

El moment actual és un dels tants moments de més trascendencia política, no perque ell hagi estat promogut per les demandes de la Mancomunitat catalana al Govern espanyol, sinó per els elements que han acabat per entrar-hi a última hora i que no són pas de garantia pels catalans.

Nosaltres, en tractant-se del plet de Catalunya, no som exclusivistes; hi admitem la cooperació de tots aquells homes de bona voluntat i abnegació que no estan animats per cap personalisme ni per l'afany d'ocupar un lloc pel que's troben incapacitats. Per a nosaltres, lo mateix ens fa que'l capdevanter del moviment nacionalista català sigui un Puig i Cadafalch, un Abadal o un Cambó; per sobre de la moralitat política d'aquests catalans hi ha la reivindicació de la personalitat nacional de Catalunya; per a nosaltres no tindran cap atractiu els fets polítics d'aquest o del altre; el verdader valor el trobarem en la consciència sincera dels homes que orientin i obtinguin la victòria.

Altre és el nostre concepte al fer referencia a la intromissió d'en Lerroux presentant-se are com a paladí de la causa nacionalista catalana. Afortunadament está ben cimentat el desprestigi d'en Lerroux, per lo tant, ni ell, ni els que'l segueixen, ni el partit republicà amb totes llurs agrupacions, capelletes, leaders i demés requincalla, poden donar a Catalunya lo que demana.

Al fer aquesta afirmació és en el sentit de que'ls aconteixements se desenrotllessin de tal manera que inesperadament vingués una proclamació de república. Avans no arribés a consolidar-se aquest nou règimen a Espanya, es vessarà molta sang i tal vegada no arribariem a entendre'n's.